

ת"פ 34671/03/21 - טל פארי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 34671-03-21 מדינת ישראל נ' פארי
תיק חיצוני: 889525/2020

מספר בקשה: 20

לפני כבוד השופט, סגנית הנשיא טל אוסטפלד נאוי
טל פארי
נאשם/מבקש

ע"י ב"כ עידו רז-סנ"צ

נגד

מאשימה/משיבה

מדינת ישראל

ע"י שלוחת תביעות נתניה

החלטה

1. לפני בקשה לאפשר לנאשם (המבקש) לחזור בו מהודאתו, לפי סעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").

2. עסקינן במי שהורשע, עפ"י הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

העובדות וההליכים

3. על פי עובדות כתב האישום המקורי, ביום 27.11.20 התפתח ויכוח בין הנאשם למתלון על רקע מקום חניה, במהלכו בעט הנאשם במראה השמאלית של רכב המתלון ושרב אותה. בהמשך, ניגש המתלון לנאשם והאחרון בעט במתלון, חבט בראשו בעזרת שקית שהכילה שימורים וגרם לו לחבלה.

4. לאחר הגשת כתב האישום, התנהל בין הצדדים משא ומתן, במהלכו היה הנאשם מיוצג ע"י סגור מטעם הסגוריה הציבורית. ביום 14.10.21 הציגו הצדדים לפני בית המשפט הסדר טיעון, במסגרתו תוקן כתב האישום כך שנמחקה העובדה כי הנאשם בעט במתלון, והנאשם הודה והורשע בביצוע העבירות. עוד הוסכם בין הצדדים, כי הנאשם יופנה לשירות המבחן שיערוך תסקיר בעניינו, כאשר המאשימה הודיעה כי עמדתה לעונש מאסר בדרך של עבודות שירות וההגנה תטען באופן חופשי.

הסגור הצהיר לפרוטוקול כי הקריא לנאשם את עובדות כתב האישום המתוקן, הסביר לו את תוכנו וכי הנאשם

מודה במיוחס לו. הנאשם אישר את הדברים, הודה כאמור בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע בדין (עמוד 3 לפרוטוקול הדיון מיום 14.10.21).

5. בהתאם להסכמת הצדדים, הופנה הנאשם לשירות המבחן, אך ביום 23.6.22 עדכן שירות המבחן כי הנאשם לא התייצב לפגישות אליהן הוזמן. גם לדיון שנקבע ליום 27.6.22 לא התייצב הנאשם והוצא צו הבאה בעניינו.

6. בדיון ביום 11.7.22-הדיון הראשון אליו התייצב הנאשם מאז הודאתו, הודיע בא כוחו כי לנאשם טענות באשר להודאה ונדרשת החלפת הייצוג. הנאשם בחר לעזוב את בית המשפט בטרם הסתיים הדיון בעניינו ובית המשפט הורה בשנית על הבאתו באמצעות משטרת ישראל בצו הבאה.

7. ביום 30.8.22, הובא הנאשם באמצעות המשטרה לבית המשפט. הנאשם הסביר כי עזב את אולם בית המשפט בטרם הסתיים הדיון בעניינו וללא רשות מאחר וחשש כי לא יוכל לשלוט בעצמו עקב מחלת הנפש ממנה הוא סובל. הנאשם שוחרר בתנאים והתייצב לדיון הנדחה יחד עם בא כוחו. השניים עתרו לדחות את הדיון ולאפשר את החלפת הייצוג.

8. לדיון ביום 15.12.22 התייצב עו"ד אחר מטעם הסניגוריה הציבורית, ועתר לאפשר לנאשם לחזור בו מהודאתו בכל הנוגע לעבירת התקיפה.

תמצית טענות הצדדים

הבקשה

9. בבקשתו, טוען הנאשם ל"הגנה עצמית" וכנגד הודאתו בביצוע עבירת התקיפה בלבד. לטענתו, במועד הכרעת הדיון, עקב מצב נפשי מורכב ובפרט העובדה כי הוא סובל מהתקפי חרדה ודיכאון על רקע פוסט טראומה, היה חרד מתוצאות ההליך ולכן הודה, בעובדות שאינן נכונות, בשל הלחץ שהיה נתון בו.

כעת, חש הנאשם כי נעשה לו עוול והוא מבקש להוכיח טענתו להגנה עצמית.

צוין, כי הבקשה הוגשה בזמן סביר לאחר שהוכרע דינו של הנאשם וכבר בדיון ביום 11.7.22 הובאה לפתחו של בית המשפט. הודגש, כי טרם טענו הצדדים לעונש, הנאשם עומד במבחן העיתוי, שיקוליו כנים ובכוונתו להוכיח חפותו.

10. עוד נטען בבקשה כי על בית המשפט להתחשב במצבו הנפשי של הנאשם במועד הכרעת הדיון, כאשר הנאשם חווה טראומה קשה בחייו. בשנת 2019 אמו שמה קץ לחייה, ועוד בטרם אירוע טרגי זה, סבל הנאשם מהתקפי חרדה על רקע פוסט טראומה. לשיטת הסניגור, מצבו הנפשי הקשה של הנאשם מקשה

עליו להגיע לדיונים ומצבי חרדה קשים והם אשר הובילו את הנאשם להודות בעובדות כתב האישום מבלי להבין משמעותו.

11. בנסיבות אלה מבקש הנאשם לחזור בו מהודאתו באשר לעבירת התקיפה.

תגובת המאשימה

12. המאשימה מתנגדת לבקשה וטוענת כי הנאשם היה מיוצג בכל ההליך המשפטי ואף בעת הצגת הסדר הטיעון, אז, אישר הנאשם כי הוא מבין את מה שהוקרא לו והודה במיוחס לו בכתב האישום.

13. לשיטת המאשימה, הנאשם לא עומד בתנאים הקבועים בפסיקה המאפשרים חזרה מהודאה. כך, לא היה פגם היורד לשורשו של עניין בהודאת הנאשם, משהיה מיוצג; תיקון כתב האישום הנו פרי משא ומתן בין הצדדים כך שאין מדובר במי שמיהר להודות ללא שקיים הידברות; הנאשם בחר שלא לשתף פעולה עם שירות המבחן ולא העלה שם כל טענה ביחס לנסיבות ההודאה, כך שנראה כי הנאשם מבקש לחזור מההודאה לאחר שהבין כי הוא נדרש לשתף פעולה עם שירות המבחן וייתכן כי יוטל עליו עונש ממשי.

למעשה, המאשימה סבורה כי המלצות שירות המבחן הם המניע להגשת הבקשה, על כן אין לקבלה.

14. המאשימה הוסיפה כי טיעוני הנאשם באשר מצבו הנפשי לא גובו במסמכים ולא עלו במהלך הצגת הסדר הטיעון, אלא רק בחלוף מספר רב של חודשים. כמו כן, במהלך הדיונים לא עלתה אינדיקציה לקושי נפשי אשר יש בו כדי ללמד כי ההודאה לא ניתנה באופן חופשי ומרצון.

15. לטענת המאשימה, אין הבדל בין הנאשם לנאשם אחר החרד מפני ההליך הפלילי ויש לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

16. בהתאם לסעיף 153(א) לחסד"פ הודה נאשם בעובדות, יוכל לחזור בו מהודאתו אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו.

17. הפסיקה התייחסה לשלוש עילות מרכזיות. הראשונה פגם ברצון החופשי, השנייה כשל בייצוג והשלישית רצון כן בחשיפת האמת העובדתית. וראו:

"העילה הראשונה, והמרכזית, הינה פגם ברצונו החופשי של הנאשם במתן ההודיה. פגם

ברצון יכול לנבוע מהפעלת לחץ פיזי או נפשי על הנאשם; מהסתרת מידע רלוונטי מהנאשם או ממתן הסברים חסרים לגבי משמעות ההודיה ותוצאותיה... עילה נוספת שנקבעה בפסיקה הינה כשל בייצוג המשפטי שניתן לנאשם. כשל כאמור עשוי לנבוע ממחדלים סנגוריאליים, דוגמת התעלמות מראיות, פעולה מתוך ניגוד עניינים או שיקולים זרים או מכל מחדל אחר אשר הופך את ייצוג הנאשם לבלתי מקצועי מעיקרו... העילה השלישית שהוכרה בפסיקה היא רצונו הכן של הנאשם להביא לחשיפת האמת העובדתית. נימוק זה לחזרה מהודיה הוכר כחלק מגישה פסיקתית המקלה יותר עם הנאשם.... נקבע כי ניתן לאפשר חזרה מהודיה במקרה בו הנאשם סבור כי טעה בשיקול דעתו, וזאת אף אם ההודיה ניתנה מרצונו החופשי ובלי שנפל בה פגם כלשהו.. כל עוד רצון הנאשם לחזור מההודיה נובע מתוך טעם ענייני וכן להוכיח את חפותו, ולא מתוך תכסיס פסול, אין להכביד עמו" (ר' את ע"פ 2005/20 פלוני נ' מ"י 11.8.20 להלן: "עניין פלוני").

עוד הודגש בפסיקה כי "עיתוי העלאת הבקשה לחזרה מהודיה מהווה שיקול משמעותי בבחינת בקשת נאשם לחזור בו מהודאתו.... גישה זו נועדה למנוע מצב לא רצוי שבו נאשמים יודו באשמה בתקווה לקבל עונשים פחותים..." (בעניין פלוני הנ"ל בפסקה 7).

יתר על כן, המבחן העיקרי לפיו תוכרע הבקשה הוא מבחן ה"מניע" - היינו, האם רצונו של הנאשם נובע מתוך אותו טעם ענייני וכן להוכיח את חפותו (ר' את ע"פ 5735/18 גודובסקי נ' מ"י (9.12.19) בפסקה 8). זאת, כאשר מבחן העיתוי הוא כלי עזר להכרעה במבחן המניע.

18. במקרה שלפניי, שוכנעתי כי מתקיימים מיוחדים המצדיקים חזרה מהודאה. זאת מצבר הטעמים הבאים:

ראשית, הנאשם לא מכחיש מעורבותו באירוע מכל וכל, הוא אף מודה בקיומה של תקיפה, עם זאת, לטענתו תקף לאחר שביקש להגן על עצמו.

לטענת הסניגור, טענה זו מתיישבת עם הנאמר במסגרת החקירה המשטרתית. כלומר, אין המדובר בטענה חדשה אותה העלה הנאשם לראשונה כעת.

בנסיבות אלה, מקום בו אין החזרה מהודאה גורפת והטענה אף נטענה עוד קודם לכן, הרי שמתחזקת ההנחה שרצונו של הנאשם לחזור בו מהודאתו נובע מ"תוך טעם ענייני וכן להוכיח חפותו, ולא מתוך תכסיס פסול".

שנית, אומנם הבקשה לא הוגשה מיד לאחר ישיבת הכרעת הדין, אלא בחלוף כתשעה חודשים אך מאחר והדיון הראשון, לאחר שהוכרע הדין, אליו התייצב הנאשם נערך ביום 11.7.22, הרי שהודעת הסניגור על רצון הנאשם לחזור בו מהודאתו, מהווה את ה"הזדמנות הראשונה" בה יכול היה הנאשם לטעון טענתו.

על כן, ומשמדובר בבקשה הראשונה שהוגשה לאחר ההודאה, כאשר הבקשה עצמה הוגשה עוד בטרם התקדם ההליך, ניתן לראות את פרק הזמן שחלף, כפרק זמן כזה העומד במבחן הפסיקה וניתן לומר כי הנאשם עומד ב"מבחן העיתוי" ולתמוך בטענה כי מדובר ברצון כן ואמיתי של הנאשם לחזור בו מהודאתו (ראו למשל רע"פ 9593/17 קריידלמן נ' מ"י, (19.12.17); רע"פ 7940/14 סבן יעקב - ציוד לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל (08/12/14)).

אזכיר, כי בהתאם להלכת סמחאת (ע"פ 3754/91 מ"י נ' סמחאת, פ"ד מה(5) 798 (1991)), הרי שכאשר נאשם מבקש לחזור בו מהודאתו עובר לגזר הדין בכך ש"סובר הנאשם, כי טעה בשיקוליו בעת שהודה, והמטרה האחת והיחידה העומדת ביסוד בקשתו היא כי תינתן לו ההזדמנות להוכיח את חפותו, כי אז נכון וראוי הוא שלא להכביד תמיד במשקלם של אותם 'נימוקים מיוחדים'.

סיכומי של דבר, כאשר טרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, יש לשקול בקשתו של הנאשם לחזור בו מהודאתו באופן מקל יחסיתומקום בו לא ניתן להתרשם חד משמעית כי מדובר בבקשה המונעת ממניע טקטי - יש להיענות לה (ראו גם את ע"פ 6349/11 גנס שניידר (נשימוב) נ' מ"י (10.6.13) בפסקאות 18-19).

19. **שלישית**, לא די בהיות הנאשם מודע לעמדת המאשימה, כדי לומר כי יש בהגשת הבקשה קודם הטיעונים לעונש צעד טקטי משום החשש מהעונש. כמו גם, גם לא ניתן לקבל טענת המאשימה לפיה עצם ההפניה לשירות המבחן היא זו אשר העלתה חשש מפני תוצאות ההליך. אזכיר כי הנאשם כלל לא נפגש עם שרות המבחן, ולא נמסרו לו המלצותיו. לפיכך, לא ניתן לומר כי הנאשם חשש מפני המלצות אלה.

20. אדגיש, בענייננו מדובר בהסדר טיעון ללא ההסכמות עונשיות, במובחן ממצב בו הסדר הטיעון "סגור". בהסדר "סגור", לא יתערב בית המשפט על נקלה בהסדר וניתן לראות את העתירה לחזרה מהודאה, קודם לטיעונים לעונש "סגורים", כמבטאים צעד טקטי משום החשש מהעונש הצפוי. (לעניין זה ראה והשווה את ע"פ 3524/17 פלונית נ' מ"י (3.10.17) בפסקה 21, שם בית המשפט העליון דחה את הטענה לפיה הבקשה הוגשה במועדה, שכן אומנם הוגשה טרם ישיבת טיעוני הצדדים לעונש, אך משמדובר "בהסדר טיעון סגור" ללא טיעון גמיש לעונש, יש לראות אותה כמבטאת חשש מפני העונש).

21. נוכח כל האמור לעיל ובכלל זה עיתי הגשת הבקשה ומהות הבקשה, אני סבורה כי אין מדובר בבקשה הנובעת ממניע טקטי אלא מרצון כן.

22. בשולי הדברים אתייחס לטענות העולות ביחס למצבו הנפשי של הנאשם ואציין כי אמנםקיומן של טענות בדבר מצב נפשי מורכב, אשר עלו אף מפי הנאשם עצמו, במסגרת הדיון בעניין צו ההבאה מיום 30.8.22 וכן עלו בדברי הסיגור הן בדיון מיום 15.12.22 והן בבקשתו לחזרה מהודאה, עשוי להקים חשש לחוסר הבנת משמעות ההודאה, אך לא הוצגו בפני מסמכים כלשהם שיש בהם ללמד על חוסר כשירותו של הנאשם, מהותית או דיונית, בנסיבות אלה, טענה אמורפית בדבר קיומו של לחץ נפשי בטרם הדיון אינה

עולה כדי "פגיעה ברצון חופשי" או היעדר הבנה של משמעות ההודאה. יתירה מכך, קבלת הטענה לפיה יש לאפשר חזרה מהודאה אף בנסיבות בהן לא הוכחה חוסר כשירות דיונית אלא רק נטען בדבר חרדה ולחץ היא בעלת משמעות מרחיקת לכת, שכן על פיה, לא יהיה ניתן לקבל הודאות נאשמים מקום בו הם חרדים מההליך המשפטי.

23. מכל מקום, בהתקיים הטעמים המנויים בפירוט לעיל, ובכלל זה **מבחני ה"עיתוי" וה"מניע"**, הרי שבהתאם לאמור לעיל ולהלכה הפסוקה, ובעיקר כדי למנוע כל חשש שהנאשם יורשע בעבירה שלא בוצעה על ידו, אני מאפשרת לנאשם לחזור בו מהודאתו.

24. הנני מורה על ביטול הכרעת הדין מיום 14.10.21.

קובעת להקראה ליום 13.2.23 בשעה 10:00. הנאשם מזהיר בחובת התייצבות באמצעות ב"כ.

המזכירות תודיע ותזמן את הצדדים.

ניתנה היום, י"ז שבט תשפ"ג, 08 פברואר 2023, בהעדר הצדדים.